

Sygn. akt IV CSK 416/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski

w sprawie z powództwa W. Z.
przeciwko P. [...] Spółce Akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 stycznia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 17 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;
odstępuje od obciążenia powódki kosztami zastępstwa
prawnego na rzecz pozwanego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Instytucja przedsądu jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Wprawdzie skarżąca wskazała na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, niemniej nie występuje ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej możemy mówić wtedy, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają jej uwzględnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, nie publ.). Innymi słowy, przesłanka ta występuje, gdy w sprawie dopuszczono się takiego naruszenia prawa, które jest widoczne „na pierwszy rzut oka” i nie nasuwa wątpliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2007 r., III CSK 219/07, niepubl.). Skarżąca wskazała, że skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenie przez Sąd Apelacyjny art. 805 k.c. w zw. z § 2 ust. 1 i 2 ogólnych warunków dodatkowego grupowego ubezpieczenia na wypadek śmierci ubezpieczonego związanej z wypadkiem przy pracy przez uznanie, że niemożliwym jest ustalenie przyczyny zgonu H. Z.. W istocie jednak, skarżąca zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego kwestionuje

ustalenia faktyczne poczynione przez sąd drugiej instancji i przyjętą ocenę dowodów.

Zgodnie zaś z art. 398³ § 3 k.p.c. i art. 398¹³ § 2 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być ustalenia faktów i ocena dowodów. W obowiązującym stanie prawnym Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do badania prawidłowości zarówno ustaleń faktycznych, jak i oceny dowodów, dokonanych przez Sąd drugiej instancji. Niewątpliwie Sąd Apelacyjny jest "sądem faktu", zaś Sąd Najwyższy "sądem prawa". W konsekwencji Sąd Najwyższy rozpoznając skargę kasacyjną, jest związany ustalonym stanem faktycznym sprawy, z którego wynika, że Sądom nie udało się jednoznacznie ustalić przyczyny nagłej śmierci męża powódki.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanego, który wniósł odpowiedź na skargę kasacyjną, orzeczono na podstawie art. 98 i art. 99 w zw. z art. 108 i art. 398 k.p.c. Odstąpiono od obciążenia powódki kosztami procesu (art. 102 k.p.c.).